

3. Într-o situație precum cea în discuție în acțiunea principală, instanța națională nu trebuie să aplice dispozițiile legislației naționale contrare articolului 43 CE.

(¹) JO C 89, 19.3.2011.

Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 5 septembrie 2012 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Cour d'Appel d'Amiens — Franța) — mandat european de arestare emis împotriva lui Joao Pedro Lopes Da Silva Jorge

(Cauza C-42/11) (¹)

(Cooperare polițienească și judiciară în materie penală — Decizia cadru 2002/584/JAI — Mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre — Articolul 4 punctul 6 — Motiv de neexecutare facultativă a mandatului european de arestare — Transpunere în dreptul intern — Persoană arestată resortisantă a statului membru emitent — Mandat european de arestare emis în scopul executării unei pedepse privative de libertate — Legislație a unui stat membru care rezervă facultatea neexecutării mandatului european de arestare cazului persoanelor căutate care au cetățenia statului respectiv)

(2012/C 331/07)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Cour d'Appel d'Amiens

Părțile din acțiunea principală

Joao Pedro Lopes Da Silva Jorge

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Cour d'appel d'Amiens — Interpretarea articolului 4 alineatul (6) din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (JO L 190, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 3) precum și a articolului 18 TFUE — Mandat european de arestare emis în scopul executării unei pedepse privative de libertate — Legislație a unui stat membru care rezervă facultatea neexecutării mandatului european de arestare la cazul persoanelor căutate care au cetățenia statului respectiv — Discriminare fondată pe cetățenie

Dispozitivul

Articolul 4 punctul 6 din Decizia cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre și articolul 18 TFUE trebuie

interpretate în sensul că, deși un stat membru poate, în cadrul transpunerii articolului 4 punctul 6, să decidă să limiteze situațiile în care autoritatea judiciară națională de executare poate refuza să predea o persoană care se încadrează în domeniul de aplicare al acestei dispoziții, acesta nu poate exclude în mod absolut și automat din acest domeniu de aplicare resortisanții altor state membre care rămân sau sunt rezidenți pe teritoriul său, indiferent de legăturile pe care le au cu acesta din urmă.

Instanța de trimitere, luând în considerare ansamblul dreptului intern și făcând aplicarea metodelor de interpretare recunoscute de acesta, trebuie să interpreteze dreptul național, în cea mai mare măsură cu putință, în lumina textului și a finalității Deciziei cadru 2002/584, pentru a garanta deplina efectivitate a acestei decizii cadru și pentru a ajunge la o soluție conformă cu finalitatea urmărită de aceasta.

(¹) JO C 103, 2.4.2011.

Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 5 septembrie 2012 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Bundesverwaltungsgericht — Germania) — Bundesrepublik Deutschland/Y (C-71/11), Z (C-99/11)

(Cauzele conexe C-71/11 și C-99/11) (¹)

[Directiva 2004/83/CE — Standarde minime referitoare la condițiile de acordare a statutului de refugiat sau a statutului conferit prin protecție subsidiară — Articolul 2 litera (c) — Calitatea de „refugiat” — Articolul 9 alineatul (1) — Noțiunea „acte de persecuție” — Articolul 10 alineatul (1) litera (b) — Religia drept motiv de persecuție — Legătura dintre acest motiv de persecuție și actele de persecuție — Resortisanți pakistanezi membri ai comunității religioase ahmadiyya — Acte ale autorităților pakistaneze prin care se urmărește interzicerea dreptului de a practica religia în public — Acte suficient de grave pentru ca persoana interesată să poată avea temeri bine fondate de a fi expusă unei persecuții din cauza religiei sale — Evaluare individuală a faptelor și a circumstanțelor — Articolul 4]

(2012/C 331/08)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Bundesverwaltungsgericht

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Bundesrepublik Deutschland

Pârâte: Y (C-71/11), Z (C-99/11)

Cu participarea: Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht, Bundesbeauftragter für Asylangelegenheiten beim Bundesamt für Migration und Flüchtlinge

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Bundesverwaltungsgericht — Interpretarea articolului 2 litera (c) și a articolului 9 alineatul (1) din Directiva 2004/83/CE a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind standardele minime referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de statutul de refugiat sau persoanele care, din alte motive, au nevoie de protecție internațională și referitoare la conținutul protecției acordate (JO L 304, p. 12, Ediție specială, 19/vol. 7, p. 52) — Condiții pentru a fi considerat refugiat — Caracter suficient de grav al unui act de persecuție — Acte ale autorităților pakistaneze care urmăresc limitarea activității comunității religioase Ahmadiyya

Dispozitivul

1. Articolul 9 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2004/83/CE a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind standardele minime referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de statutul de refugiat sau persoanele care, din alte motive, au nevoie de protecție internațională și referitoare la conținutul protecției acordate trebuie interpretat în sensul că:

— nu orice atingere adusă dreptului la libertatea de religie care încalcă articolul 10 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene poate constitui un „act de persecuție” în sensul dispoziției respective din directivă,

— existența unui act de persecuție poate rezulta dintr-o atingere adusă manifestării exterioare a acestei libertăți și

— pentru a aprecia dacă o atingere adusă dreptului la libertatea de religie care încalcă articolul 10 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene poate constitui un „act de persecuție”, autoritățile competente trebuie să verifice, având în vedere situația personală a persoanei interesate, dacă din cauza exercitării acestei libertăți în țara sa de origine aceasta se expune unui risc real, în special de a fi urmărită penal sau de a fi supusă unor tratamente sau pedepse inumane ori degradante care să provină de la unul dintre agenții prevăzuți la articolul 6 din Directiva 2004/83.

2. Articolul 2 litera (c) din Directiva 2004/83 trebuie interpretat în sensul că temerile solicitantului de a fi persecutat sunt fondate din moment ce autoritățile competente, având în vedere situația personală a solicitantului, consideră că este rezonabil să se creadă că, la întoarcerea în țara de origine, acesta va efectua acte religioase care îl expun unui risc real de persecuție. În cadrul evaluării individuale a unei cereri de obținere a statutului de refugiat, autoritățile respective nu se pot aștepta în mod rezonabil ca solicitantul să renunțe la aceste acte religioase.

(¹) JO C 130, 30.4.2011
JO C 173, 11.6.2011.

Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 5 septembrie 2012 [cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) — Regatul Unit] — Secretary of State for the Home Department/Muhammad Sazzadur Rahman, Fazly Rabby Islam, Mohibullah Rahman

(Cauza C-83/11) (¹)

[Directiva 2004/38/CE — Dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre al cetățenilor Uniunii și al membrilor familiilor acestora — Articolul 3 alineatul (2) — Obligația de a facilita, în conformitate cu legislația națională, intrarea și șederea „(oricăror) alți membri de familie” aflați în întreținerea unui cetățean al Uniunii]

(2012/C 331/09)

Limba de procedură: engleza

Instanța de trimitere

Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber)

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Secretary of State for the Home Department

Pârâți: Muhammad Sazzadur Rahman, Fazly Rabby Islam, Mohibullah Rahman

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Upper Tribunal — Interpretarea articolului 3 alineatul (2) și a articolului 10 alineatul (2) din Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE (JO L 158, p. 77, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 56) — Noțiunea „orice alți membri de familie” ai unui cetățean al Uniunii în sensul articolului 3 alineatul (2) din directivă — Membri aflați în întreținerea familiei unui cuplu căsătorit în care soțul/soția este resortisant al unei țări terțe — Membri de familie care nu sunt ascendenți direcți ai unui cuplu căsătorit

Dispozitivul

1. Articolul 3 alineatul (2) din Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE trebuie interpretat în sensul